

הלכות טמאת צרעת פרק ד

א. הפסיון מטמא בכל שהוא והוא, שיהיה הפסיון מאחד ממראות הנגעים; אבל אם היה הפסיון מראה בהק, אינו פסיון. ואין הפסיון סימן טמאה, עד שיפסה חוץ לנגע; אבל אם פסה לתוך הנגע, הרי הוא כמות שהיה.

ב. כיצד: בהרת ובתוכה בשר חי פחות מפעדשה, והסגירה, ובסוף השבוע נתמעטה המחיה ממה שהיתה, או שהלך הבשר החי כלו אין זה פסיון: שאין הבהרת פוסה לתוכה, אלא לחוצה לה.

ג. אין הפסיון סימן טמאה, עד שיהיה אחר הסגר; אבל אם בא בתחלה, וראה הכוהן את הנגע שהוא פוסה והולך אינו מחליט; אלא מסגירו עד סוף השבוע, ויראה.

ד. אין הבהרת פוסה לתוך השחין, ולא לתוך המכה, ולא לתוך מחית השחין, ולא לתוך מחית המכה; ולא לראש ולא לזקן, אף על פי שנקרחו והלך השער מהן: שנאמר "ואם-פשה תפשה המספחת בעור" (ויקרא יג, ט). אבל הבהרת שפסת לתוך הבהק, הרי זה פסיון.

ה. השחין והמכה והבהק ומחית השחין ומחית המכה, שהיו חולקין בין האם לפסיון אינו סימן טמאה; הסגירו, והלכו להן עד שנמצא הפסיון סמוך לאם הרי זה מחלט.

ו. בהרת כגריס, ופסתה כחצי גריס ועוד, והלך מן האם כחצי גריס אף על פי שהנותר מן האם עם הפסיון יתר מכגריס, הרי זה טהור; היתה כגריס, ופסת כגריס ועוד, והלכה לה האם תראה בתחלה, ויסגיר שבוע אחר שבוע.

ז. היתה בו בהרת והסגירו, והלכה הבהרת בסוף ימי הסגר, וחזרה בהרת במקומה כמות שהיתה הרי היא כמות שהיתה; נתמעטה בתוך ימי הסגר, ופסתה וחזרה כמות שהיתה, או שפסתה ונתמעט הפסיון, וחזרה כמות שהיתה הרי זה יסגיר.

ח. בהרת כגריס, ופסתה כגריס, ונלד בפסיון מחיה או שער לבן, והלכה לה האם תראה בתחלה. היתה בו בהרת כגריס והסגירו, ובסוף השבוע והרי היא פסלע ספק שהיא היא, ספק שאחרת באה תחתיה הרי זה טמא.

ט. בהרת כגריס, וחוט יוצא ממנה אם יש בו רחב שתי שערות זקקה לשער לבן ולפסיון, אבל לא למחיה: שאין המחיה סימן טמאה עד שתקיף אותה הבהרת, ויהיה בין סוף המחיה וסוף הבהרת רחב צמיחת שתי שערות. היו שתי בהרות, וחוט יוצא מזו לזו אם יש בו רחב שתי שערות, מצרפן; ואם לאו, אינו מצרפן.

י. הסגירו שבוע אחר שבוע, ולא נלד לו סימן טמאה ופטרו, ולאחר הפטר פסה הנגע, כל שהוא הרי זה מחלט. בהרת שטהרה מתוך הסגר, או מתוך החלט שהלכו ממנה סימני הטמאה אין מסגירין בה לעולם. בהרת שכנסה אחר הפטר, ופסתה לכמות שהיתה, או שפסתה, וחזרה לכמות שהיתה הרי היא בטהרתו.

יא. בהרת כגריס, ובה מחיה כעדשה, ושער לבן בתוך המחיה,

וְהַחֲלִיטוּ, וְלֹאֲחֵר הֶחֱלַט הַלֵּכָה הַמַּחֲיָה טָמֵא, מִפְּנֵי שְׁעַר לֶבֶן; הַלֵּךְ הַשְּׁעַר הַלֶּבֶן טָמֵא, מִפְּנֵי הַמַּחֲיָה. הִיָּה הַשְּׁעַר הַלֶּבֶן בְּתוֹךְ הַבְּהֵרֶת, וְהַלֵּךְ הַשְּׁעַר הַלֶּבֶן טָמֵא, מִפְּנֵי הַמַּחֲיָה; הַלֵּכָה הַמַּחֲיָה טָמֵא, מִפְּנֵי שְׁעַר לֶבֶן.

יב. בְּהֵרֶת, וּבָהּ מַחֲיָה וּפְסִיּוֹן הַלֵּכָה הַמַּחֲיָה טָמֵא, מִפְּנֵי הַפְּסִיּוֹן; הַלֵּךְ הַפְּסִיּוֹן טָמֵא, מִפְּנֵי הַמַּחֲיָה. וְכֵן בַּשְּׁעַר לֶבֶן וּבַפְּסִיּוֹן.

יג. הַחֲלִיטוּ בַּשְּׁעַר לֶבֶן, וְהַלֵּךְ הַשְּׁעַר, וְחִזֹּר בּוֹ שְׁעַר לֶבֶן אַחֵר, אוֹ שְׁנַלְדָּה לוֹ מַחֲיָה, אוֹ פְסִיּוֹן; אוֹ שֶׁהַחֲלִיטוּ בַּמַּחֲיָה, וְהַלֵּכָה הַמַּחֲיָה, וְנִלְדָּה לוֹ מַחֲיָה אַחֶרֶת, אוֹ שְׁעַר לֶבֶן, אוֹ פְסִיּוֹן; אוֹ שֶׁהַחֲלִיטוּ בַּפְּסִיּוֹן, וְהַלֵּךְ הַפְּסִיּוֹן, וְחִזֹּר פְּסִיּוֹן אַחֵר, אוֹ שְׁנַלְדָּה בּוֹ מַחֲיָה, אוֹ שְׁעַר לֶבֶן: הִרִי זֶה בְּטַמְּאָתוֹ, כְּמוֹת שֶׁהִיָּה.

יד. אֶחָד הַטָּמֵא שֶׁהֶחֱלַט בַּתְּחִלָּה, אוֹ שֶׁהֶחֱלַט בְּסוֹף שְׁבוּעַ רִאשׁוֹן, אוֹ בְּסוֹף שְׁבוּעַ שֵׁנִי, אוֹ אַחֵר הֶפְטֵר הוֹאִיל וְהֶחֱלַט מְכַל מְקוֹם אֵינוֹ טָהוֹר, עַד שֶׁלֹּא יִשְׁאַר בּוֹ סִמָּן טַמְּאָה: לֹא סִמָּן שֶׁהֶחֱלַט בּוֹ, וְלֹא סִמָּן אַחֵר.